В гущавину від спаду муру –
сліди сполоханого тура.
В степу широкім – горлиць пера,
венецьким склом лягли озера.

Я знала: ранок буде ясний,
проквітне ніби рястом рясно,
прозорі будуть повні плавні –
так виплакала Ярославна.

Була ж то вчора громовиця!
Палахкотіло на бійницях,
і острахом земля здригалась,
і чи ж не чула це Каяла?

І понад половецьким низом
злітали соколиці сизо,
а вітер тугу гнав із шалом,
не озираючись за валом.